

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ**

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Κυριακή Θ' Λουκά (Λουκ. ιβ' 16-21)
(22 Νοεμβρίου 2015)

«*Ταύτη τῆ νυκτί τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ*» (Λουκ. 12,20)

Μ' αὐτὴν τὴν κατηγορηματικὴ φράση τοποθετεῖται ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς περικοπῆς μπροστὰ στὴν ἀμείλικτη πραγματικότητα τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος εἶναι πράγματι ἓνα ἀναπόφευκτο γεγονός, ποὺ ὁ κάθε ἄνθρωπος θὰ ἀντιμετωπίσει μιὰ μέρα. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι ὁ θάνατος εἶναι κάτι, ποὺ θὰ ἔλθει τὴν τελευταῖα ἡμέρα τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας μόνο, εἶναι κάτι ποὺ ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά. Ἡ ζωὴ μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν θάνατό μας, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν τρόπο, ποὺ ζοῦμε καὶ ἀντιμετωπίζουμε καταστάσεις τῆς καθημερινότητος καὶ σε τελικὴ ἀνάλυση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν στάση μας ἀπέναντι στὸν θάνατο. Ὁ πιστὸς βλέπει τὸν θάνατο ὄχι σὰν τὴν τελευταῖα πράξη τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ σὰν τὸ προανάκρουσμα τῆς αἰωνιότητος. Ἡ ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος ἔχει βασικὴ καὶ θεμελιώδη σημασία γιὰ τὴν παροῦσα ζωὴ.

Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ σημασία τῆς καὶ τί χάνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν χάσει τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος; Ἄς ἀναφέρουμε μερικὲς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἀπόρριψης. Μία πρώτη συνέπεια εἶναι ὁ πανικός. Ἡ ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο κλίμα ἀσφάλειας καὶ εἰρήνης, κάτι ποὺ δὲν ὑπάρχει σήμερα. Ποιὸς ἀμφισβητεῖ τὸ ὑπαρκτὸ διαρκὲς ἄγχος. Συνήθως λέμε ὅτι εὐθύνεται ἡ τεχνικὴ πρόοδος μὲ τὴν ἐπιτάχυνση τοῦ ρυθμοῦ ποὺ ἔφερε, ὅμως στὴν πραγματικότητα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔχασε τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος, προσπαθεῖ νὰ γαντζωθεῖ καὶ νὰ κρατηθεῖ μέσα στὰ περιορισμένα ὅρια αὐτῆς τῆς χρονικῆς ζωῆς. Ἀντίθετα, ὁ πιστὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ περιμένει μὲ ἐλπίδα, ἐνῶ ὁ ἀδιάφορος εἶναι αὐτὸς ποὺ δὲν ἐλπίζει. Αὐτὸς ποὺ πρέπει νὰ πιέσει τὸν ἑαυτό του, νὰ βιαστεῖ, ὁ πανικός τοῦ τέλους τὸν ἀπειλεῖ καὶ μετὰ ὅλα τελειώνουν γι' αὐτόν. Αὐτὴ ἡ ἐναγώνια ἀνυπομονησία νὰ πετύχει ὁ ἄνθρωπος ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα, σχετίζεται μόνο μὲ τὴν δημιουργία ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ ἀπολαύσεων.

Μιά άλλη συνέπεια από την απώλεια της ελπίδας στην αιωνιότητα είναι η τάση του ανθρώπου προς τον μηδενισμό στον οποίο οδηγείται άργα αλλά σταθερά. Ο άνθρωπος, ο οποίος, όπως ισχυρίζεται, απελευθερώνεται από την πίστη και απορρίπτει την ελπίδα της αιωνιότητας, ζητά ένα υποκατάστατο να στηριχθεί. Υποκαθιστά την πίστη στον Θεό με την πίστη στην πρόοδο για την επίλυση των προβλημάτων του. Αυτή η πίστη γρήγορα διαλύεται και ο άνθρωπος απογοητευμένος οδηγείται στον μηδενισμό. Είναι αυτό που κάποιοι ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει τίποτε. Και τότε ο άνθρωπος γίνεται κυνικός, υλιστής, αποτρόπαιος κάνει σύνθημά του το «*φάγωμεν, πίνωμεν αύριον γάρ αποθνήσκομεν*» (Α΄ Κορ. 15,33). Έτσι, όμως, φθάνει στην απολυτοποίηση της φυσικής ζωής και στην θέληση για απόλαυση. Γι' αυτό, όταν υποχωρήσουν τα μεταφυσικά θεμέλια της προσωπικότητας του ανθρώπου, οδηγείται στον ολοκληρωτισμό. Εκεί πλέον δεν υπάρχει φραγμός. Εκεί ο άνθρωπος βλέπει σαν μοναδική αξία της ζωής του, την θέληση για δύναμη και επιβολή πάνω στους άλλους με κάθε μέσο. Η έννοια της αμαρτίας παραμερίζεται ή και γελοιοποιείται. Δεν υπάρχει ήθικόν και ανήθικόν, καλόν ή κακόν, επιτρεπόμενον ή απαγορευόμενον, υπάρχει μόνο χρήσιμο και άχρηστο. Όλα επιτρέπονται, όταν τον βοηθούν να ζήσει και να επιβληθεί δεν αισθάνεται ένοχός για τίποτε και έτσι ο ένας κατασπαράσσει τον άλλο.

Έδω οδηγείται ο άνθρωπος, που χάνει την ελπίδα στην άλλη ζωή, στην διάλυση της προσωπικότητας και στην αποδιοργάνωση της κοινωνίας. Προσωπικότητες επιτυχημένες και κοινωνίες ευτυχισμένες μόνο μέσα στο φως της αιωνιότητας μπορούν να αναπτυχθούν και να ζήσουν. Γι' αυτό η ζωή εξαρτάται από τον θάνατό μας. Αυτό για τον πιστό σημαίνει ότι ο θάνατος είναι πόρτα της αιωνιότητας. «*Διὸ φιλοτιμούμεθα εἴτε ἐνδημοῦντες εἴτε ἐκδημοῦντες εὐάρεστοι αὐτῷ εἶναι*» (Β΄ Κορ. 5,9), δηλαδή γι' αυτό φιλοτιμούμαστε είτε ζώντας είτε πεθαίνοντας να εἴμαστε εὐάρεστοι στον Θεό, μέχρις ότου η ζωή καταπιεῖ την αιωνιότητα. Και ζωή για τον πιστό δεν είναι η βιολογική επιβίωση αλλά η σχέση του με τον Χριστό. Ἄς αγωνιζόμαστε, λοιπόν, με πίστη και ἄς ανανεώνουμε την ελπίδα μας στην αιωνιότητα, ὥστε η επίγεια παρουσία μας να μὴν εἶναι μιὰ πορεία πρὸς τὸν θάνατο, ἀλλὰ μιὰ πορεία πρὸς τὴν ζωὴν. Πραγματικότητα πού ἐγγυᾶται ὁ Ἀναστημένος Χριστός. Ἀμήν.